

Forfatter: Gustav Ludvig Wad, 1854-1929

Titel: Udrag fra Breve fra Greve Christian Rantzau til Hans Gram

Citation: Gustav Ludvig Wad, 1854-1929: "Breve fra Greve Christian Rantzau til Hans Gram", i *Breve fra Greve Christian Rantzau til Hans Gram*, Græbes Bogtrykkeri 1930, s. 23.
Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991720-000-shoot-idm140619162829392.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Greve Christian Rantzau til Hans Gram

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Rantzau har i Historien efterladt sig Mindet som en af de smukkeste Repræsentanter for det 18. Aarhundredes højere Embedsstand; fin Dannelse, omfattende Interesser, Retfærdighed og Omhyggelighed i Embedssager give hans Personlighed et højt sympathisk Præg. En Samtidig ⁴ omtaler ham som »en Mand saa berømt af sit Gesandtskab i Berlin, af sine vigtige Tjenester imod Riget, af Marinens Bestyrelse, Statholderskabet i Norge, af sin Lærdom, sin Høflighed og, det vigtigste, Ærlighed, Trøskab imod Fædernelandet, Gudsfrygt, at han gav en af de ældste Ære-Slægter i Dannemark en ny Glands og ærede den endnu mere, end æredes s. 24deraf«, og kalder ham »denne store Mand, der saa heldig forenede den franske Høflighed og danske Ærlighed med hverandre«. Hofman omtaler i sine Efterretninger om danske Adelsmænd ¹, at han var saadan Elsker af Studeringer, at han endog paa Jagten brugte Tiden dertil. Et lidet Træk, der viser, paa hvilken venskabelig Fod Rantzau stod med sine Præster, er opbevaret af Bloch i Den fyenske Geistligheds Historie ², hvor det fortælles, at han var engang i et meget ondt Vejr redet ud paa Jagt og traf paa Barløse Mark Sognepræsten, Hr. Steen Holger Bang, som med et Knippe Foder under Armen og noget Æde i en Strippe var gaaet ud for at kvæge sine Svin; Greven, denne muntre Herre, forundrede sig over dette usædvanlige Arbejde af en Præst og tiltalede ham saaledes: »Det har I vel nødig, min kjære Hr. Steen, at gjøre Jer Livet saa surt og gaa ud i dette haarde Vejr med Føde til Jeres Svin«. »Gode Herre,« svarede Hr. Steen, »mig synes, at det er langt ædlere at gaa ud i ondt Vejr for at se de stakkels Creaturer til Gode, end af Jer at ride ud for at gjøre dem ondt«.